

SEMNELE LUI SATURN

O catifelată dimineată de toamnă
îmi bandajează sufletul
cu sunete-albastre,
și aroma pilpiitoare a porumbiștilor
mi-aduce împăcare.

Saturn
nu mi-a inoculat în craniu și-n vene
devoratoarele-i semne.
Ascult numai germinările pașnice
și-n zămislirea lor mă cufund;
iluminat de bucuria
posibilei reîntoarceri

CÂNTEC SIMPLU

Dragoste - ură și bucurie -,
umbrelt straniu agitând febre;
prin teritoriul sufletului absolută Stăpână
cum culoarea tristeții în jerbe.

Singele-n svîrcolire spre
ieșirea din templul tău sacru,
îți aude, îți simte poruncile aspre,
și-n palme-i intră mirosul de năcruc.

Semințele tale ca stilpii își pun
rădăcinile; și nici-o ieșire din Tine nu-i!
Se modelează febrele, se supun
ca forma gîndului în statui.

Totu-i iubire! Căldură ce nu lasă fum.

SÎNT ZEUL

Sînt zeul cu aripi de țaran
trecînd prin somnul străzilor lunare

și pling pe palma femeilor
îngropate-n somn, ca-n ceară
ghearele unei păsări necunoscute.
Trec spre Cimpie ducind străzile -
grape mari, obosite-n somn,
și risul e-nceput
de închiderea gurii; doar răsuflarea
galbenă mai curge pe pământul
lustruit de gesturi miriapode.

Cei în somn îngropați
veghează trecerea mea lunară,
de aceea nu strig
și-mi string gindurile și mă-ncălzesc cu ele
și-ascult burghiile de frig
găurind canale în stele

INVECTIVĂ

Tuturor îmburgheziților

Voi aveți mașini sclipitoare.
Aveți femei cu brațe și pulpe
mirositoare (purpuriul se vede
ca-ntr-o oglindă străvezie);
aveți case-îngropate-n covoare roșii
unde sînt cusute zilele tinerei lucrătoare:
astfel, chiar peste palmele ei
călcați cu grabă, fără sfială ...
... Eu am doar o voce care se-aude
uneori, foarte incet,
dar cînd v-aduc neliniștea - acid -,
ea vă devoră, vă arde,
somnul vostru se fisurează;
nu mai e întreg
ca un trandafir greu de miros.
Covoarele vă alunecă de sub picioare
trase de miini nevăzute.
Mașinile devin coșciuge
și spaima-i singura icoană
care consumă din voi!